

PÍSNĚ VŠEDNÍCH RADOSTÍ první část

Z protější větve vyletěl vrabec,
proletěl kolem mě, usedl na zem.

Pavoučí síť,
vlakový pražec je jimi celý opředený.

Žijeme ve světě s nadlidskou pýchou,
lidé se snů svých vzdát nechtějí.

Všichni jsou zvláštní a tvůj život stává se malým,
nezvládáš vstát, vyčistit zuby, ustlat si postel, vytvořit úsměv.

Na tváři místo něj slzy se rozlijí,
zaplaví myšlenkami nacpaný pokoj.
Snažím se každý den být s ostatními a zůstat milá,
avšak mé tělo říká něco jiného.

Připadám si beznadějně,
do školy se neučím,
skoro ve všem propadám,
sama na tomhle světě čím dál víc si připadám.

Smutné dny mě všedně zdraví,
psychické i fyzické zdraví každodenně kolísá.
Mám to vzdát, či mám se rvát? Se životem? Se sebou?
Myšlenky jsou ozvěnou a já se ptám: „Co když můj život nikdy
konce nemá?“
Toto trápení mě bodá do slabin.

Být stepní vlk mi rány hojí,
samy se však nezahojí,
hodné duše potřebuje, bez nich je vše vysiluje,
co když všechno dělám špatně?

Kdo mě od hlubin dál stáhne?
Nebo snad mám skočit a uvidím, kdo na pohřeb mi přijde?
Oděna v černém, smutná smrt se ke mně z dálky potácí,

nikdo jiný zpět se nevrací a jsem zase sama.

Kdo tě ve tmě podrží a kdo přijde, jen když slunce svítí?
Falešní jsou lidé kolem, dny se krátí, a ačkoli slunce září,
tvá hlava na polštáři zdá se těžší než kdy dřív.

Necítím bolest, když kolem mě je jí víc než ve mně.
Sténám a křičím, ale nikdo mě neslyší. Otvírám ústa,
ale ani hláska nevyjde ven.
Jsem umlčena životem.

Má síla kolísá a padá v černou hloubku. V propast pod mým tělem,
jež se vznáší nad zemí. Nejsem v nádherném vesmíru,
jsem v pekle.
Daleko od všech, daleko od ráje. Bojím se žít.